Diumenge 23 (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 14,25-33): En aquell temps, molta gent feia camí amb Jesús. Ell girant-se els digué: «Si algú ve a mi i no avorreix el pare i la mare, i la muller i els fills, i els germans i les germanes, i fins i tot la seva vida, no pot ser deixeble meu. I el qui no porta la seva creu i ve rere meu no pot ser deixeble meu.

Perquè, qui de vosaltres que vulgui edificar una torre, no s'atura primer i calcula les despeses, si té com acabar-la? No sigui que, després de posar-hi els fonaments i no poder-la acabar, tots els qui ho veuen comencin a riure's d'ell, dient: "Aquest home començà a edificar i no pogué concloure". O, quin rei, si ha d'anar a emprendre una guerra contra un altre rei, no s'asseu primer a considerar si amb deu mil pot sortir a l'encontre d'un altre que amb vint mil va contra ell? Altrament, trobant-se encara aquell lluny, li envia una legació per tal de negociar la pau. Així, doncs, ningú d'entre vosaltres que no renunciï a totes les coses que posseeix, no pot ser el meu deixeble».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Ningú d'entre vosaltres que no renunciï a totes les coses que posseeix, no pot ser el meu deixeble»

Mn. Joaquim MESEGUER García
(Rubí, Barcelona, Espanya)

Avui, Jesús ens indica el lloc que els altres han d'ocupar en la nostra jerarquia d'estimació i ens parla del seguiment de la seva persona que ha de caracteritzar la vida cristiana, un itinerari que passa per diverses etapes i en el qual acompanyem Jesucrist amb la nostra creu: «I el qui no porta la seva creu i ve rere meu no pot ser deixeble meu» (Lc 14,27).

Quan Jesús diu als seus deixebles: «Si algú ve a mi i no avorreix el pare i la mare, i la muller i els fills, i els germans i les germanes, i fins i tot la seva vida, no pot ser deixeble meu» (Lc 14,26), ¿entra en conflicte amb la Llei de Déu que ens mana honorar els pares i estimar el proïsme? Certament que no. Jesucrist va dir que Ell no havia vingut a abolir la Llei sinó a portar-la a plenitud; per això, és Ell qui dóna la interpretació justa. En exigir un amor incondicional, propi de Déu, està declarant que Ell és Déu, que

l'hem d'estimar sobre totes les coses i que tot ho hem d'ordenar en l'amor a Ell. En l'amor a Déu, que ens porta a lliurar-nos confiadament a Jesucrist, estimarem els altres amb un amor sincer i just. Diu sant Agustí: «Heus ací que t'arrossega l'afany de la veritat de Déu i de percebre la seva voluntat en les santes Escriptures».

La vida cristiana és un viatge continuat amb Jesús. Avui dia, molts, teòricament, s'apunten a ser cristians, però, de fet, no fan el viatge amb Jesús: es queden al punt de partença i no comencen el camí, o abandonen aviat, o fan un altre viatge amb uns altres acompanyants. L'equipatge per caminar en aquesta vida amb Jesús és la creu, cadascú amb la seva; però, juntament amb la quota de dolor que ens toca als seguidors del Crist, hi ha també inclòs el consol amb el qual Déu conforta els seus testimonis en qualsevol classe de prova. Déu és la nostra esperança i en Ell hi ha la font de la vida.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Aprofiteu-vos dels petits sofriments encara més que dels grans. No mira Déu tant el que es pateix com la manera en què es pateix. Patir poc o molt, patint per Déu, és patir com a sant» (Sant Lluis Maria Grignion de Montfort)

- «Sempre hi ha aquest camí que Ell ha fet abans: el camí de la humilitat, el camí també de la humiliació, de negar-se a un mateix i després ressorgir de nou. Aquest és el camí!» (Francesc)

- «(...) Des del començament, els primers deixebles tenien el desig fervent d'anunciar el Crist: 'Nosaltres no podem pas deixar de dir el que hem vist i sentit' (Ac 4,20). I invitaven els homes de tots els temps a entrar en el goig de la seva comunió amb el Crist» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 425)